

แนะนำวรรณกรรม ชนชั้นกรรมาชีพ ของ ญี่ปุ่น

อาทร พึ่งธรรมสาร
คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ความหมายของวรรณกรรมชนชั้น กรรมาชีพ

ความหมายของคำว่าวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ (Proletarian Literature) นั้นมีผู้ตีความไว้อย่างต่าง ๆ นานา บางคนเห็นว่าวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพคืองานประพันธ์ที่มีการกล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ที่ไร้แรงงานด้วยความเห็นอกเห็นใจ หรือสวดศุติบุคคลเหล่านั้น บางคนเห็นว่างานนั้นต้องก่อให้เกิดการตื่นตัวทางชนชั้น และทำให้เกิดการรวมตัวเพื่อปลดปล่อยชนชั้นที่ถูกกดขี่ ก่อให้เกิดการต่อสู้เพื่อให้สังคมก้าวเข้าสู่สังคมนิยมรวดเร็วยิ่งขึ้น บางคนเห็นว่างานใดที่เขียนโดยปัญญาชนหรือกลุ่มคนที่สังกัดชนชั้นกรรมาชีพที่มีลักษณะและวัตถุประสงค์ดังกล่าวก็ควรจะจัดอยู่ในงานประเภทวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ จะเห็นได้ว่าความเข้มข้นรวมทั้งวัตถุประสงค์ในการให้คำจำกัดความแตกต่างกันมาก

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงความหมายของคำว่า

ชนชั้นกรรมาชีพเล็กน้อยเพื่อความสะดวกในการแนะนำวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่น ชนชั้นกรรมาชีพหรือที่เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า "ชนชั้นที่ 4" นั้นเป็นชื่อเรียกชนชั้นที่ไร้แรงงาน กับชนชั้นที่ไร้ทรัพย์สินสมบัติ ซึ่งเป็นคำที่เรียกให้เห็นความแตกต่างจากชนชั้นที่ 1, 2 และ 3 ตามที่ได้จัดแบ่งกันในยุโรป ชนชั้นที่ 1 หมายถึงกษัตริย์ เจ้าผู้ครองนคร (ไคเมียวในญี่ปุ่น) ชนชั้นที่ 2 หมายถึงขุนนาง พระ ซึ่งเป็นอภิสิทธิ์ชนในสมัยศักดินา ส่วนสามัญชนที่ไม่ใช่อภิสิทธิ์ชน แต่มีฐานะดีหรือปานกลางนั้น เรียกว่าชนชั้นที่ 3 หรือ bourgeois ชนชั้นที่ 3 นี้เป็นการแบ่งอย่างหลวมๆที่ยังประกอบด้วยนายทุน กรรมกร และชาวนา ต่อมาหลังปฏิวัติใหญ่ในฝรั่งเศสในปี 1789 ชนชั้นที่ 3 นี้ก็ถูกแบ่งย่อยลงไปอีก ผู้มีฐานะดีคือนายทุนอยู่ในชนชั้นที่ 3 และผู้ที่ไร้แรงงานและไร้ทรัพย์สินสมบัติเป็นชนชั้นที่ 4 ในฝรั่งเศสเองมีการปฏิวัติของชนชั้นที่ 3 และการปฏิวัติในเดือนกุมภาพันธ์ 1848 ก็ได้ก่อให้เกิดชนชั้นที่ 4 ขึ้น และมีคำเรียกชนชั้นนี้อีกชื่อหนึ่งว่า Proletariat⁽¹⁾

1. อิชิมิ ฮาเซงาว่า และ ซินทาโร ทากาฮาชิ, ผู้รวบรวม, ความรู้พื้นฐานทางศัพท์วรรณศิลป์ (โคเกียว : สำนักพิมพ์ชิบุโนโด, 1979) หน้า 346

ในญี่ปุ่นมีการใช้คำว่าชนชั้นที่ 4 อย่างเป็นกิจ-
ลักษณะในบทความของ อิเคโอะ นากาโนะ ที่เขียนในปี
1920 ว่า “นักประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ จะต้องอยู่เคียงข้างชนชั้นที่ 4
เสมอ” และ อิราบายาชิ ซึ่งเป็นนักวิจารณ์และนักทฤษฎี
วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพในช่วงแรกก็ได้ใช้คำว่า
ชนชั้นที่ 4 ในบทความของเขาบ่อยครั้งเช่นกัน นับตั้งแต่นั้น
เป็นต้นมา นักวิจารณ์และนักประพันธ์ที่สังกัดกลุ่ม
วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพก็ใช้คำว่าชนชั้นที่ 4 อย่าง
ติดปากอยู่ระยะหนึ่ง

คำว่าวรรณกรรมอยู่เคียงข้างชนชั้นที่ 4 นั้น
ความจริงก็ยังเป็นคำกว้าง ๆ ที่ไม่ค่อยชัดเจนนัก แต่
นักวรรณกรรมวิจารณ์ของญี่ปุ่นก็ได้พยายามโยงคำนี้กับงาน
เขียนในช่วง 1915 ถึง 1920 ของญี่ปุ่นที่มีการสะท้อน
สภาพชีวิตบางแง่ของผู้ใช้แรงงาน หรือมีการแสดงความ
เห็นอกเห็นใจชนชั้นกรรมาชีพซึ่งต้องใช้ชีวิตที่
ลำบาก รวมทั้งหมายถึงวรรณกรรมที่มีการสะท้อนถึงการ
ตื่นตัวของชนชั้นกรรมาชีพ และการต่อสู้เพื่อปลดปล่อย
ชนชั้นนี้ออกจากแอกสังคมที่แต่งในระบอบต่อมาด้วย

จากการวิวัฒนาการของวรรณกรรมชนชั้น
กรรมาชีพตั้งแต่ 1915 ถึง 1936 แล้ว จะพบว่า วรรณ
กรรมชนชั้นกรรมาชีพในญี่ปุ่นสามารถแบ่งออกเป็น
แขนงใหญ่ ๆ ได้ 2 แขนงคือ

1. วรรณกรรมของชนชั้นผู้ใช้แรงงานที่เขียน
โดยผู้ใช้แรงงานเอง
2. วรรณกรรมปฏวัติที่จะนำไปปลดปล่อยชนชั้น
ที่ใช้แรงงานและส่วนใหญ่แต่งโดยปัญญาชน

ปัจจัยที่ำหนดวรรณกรรมสมัยใหม่ ของญี่ปุ่น

วรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นนั้นถือเป็น
ส่วนหนึ่งของผลแห่งการปฏิรูปในสมัยเมจิ (1868 –

1912) ซึ่งเป็นการปฏิรูปประเทศที่รับเอาวิทยาการและ
วัฒนธรรมตะวันตกมาเป็นแนวทาง วัฒนธรรมตะวันตก
ที่เป็นผลผลิตของวิวัฒนาการของสังคมตะวันตกก็
ได้กระทบกระเทือนวัฒนธรรมญี่ปุ่นที่มีพื้นเพต่างกัน
ด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การพัฒนาประเทศตามแนว
ทางตะวันตกมีผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อสังคม
ญี่ปุ่น ทำนองเดียวกัน การตื่นตัวของสามัญชนญี่ปุ่นท่าม
กลางการเปลี่ยนแปลงอย่างฮวบฮาบของสังคม การวิวัฒนา-
การของสังคมไปสู่รูปแบบต่าง ๆ ก็เป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิด
เกิดวรรณกรรมชนิดต่าง ๆ ด้วย ฉะนั้นวรรณกรรมสมัย
ใหม่ของญี่ปุ่นจึงเต็มไปด้วยคำว่า -ism ตามการแบ่งแบบ
ตะวันตก เช่น Romanticism, Naturalism, Realism
Impressionism, Modernism ฯลฯ ซึ่งเป็นการแบ่งลักษณะ
วรรณกรรมแบบตะวันตกที่นักประพันธ์และนัก
วรรณกรรมวิจารณ์ชอบใช้ในการแบ่งวรรณกรรมสมัย
ใหม่ของญี่ปุ่นเอง

งานประพันธ์ไม่น้อยในสมัยใหม่ของญี่ปุ่น
นั้นออกมาในรูปของการเร่ร่อนเพื่อสังคมให้ก้าวตาม
อารยธรรมตะวันตก แต่ก็มีไม่น้อยที่ต่อต้านการรับอารย-
ธรรมตะวันตกอย่างไม่มีลืมหูลืมตา วรรณกรรมรูปแบบ
หนึ่งบางทีก็มีอิทธิพลถึงกับส่งผลกระทบให้เกิดวรรณ-
กรรมอีกแบบหนึ่งได้ อาจจะออกมาแนวเลียนแบบหรือ
ต่อต้านก็ได้ แต่ปัจจัยอันสำคัญที่ก่อให้เกิดวรรณกรรม
รูปแบบต่าง ๆ ในสมัยใหม่ของญี่ปุ่นคือ ขั้นตอนในการ
พัฒนาประเทศนั่นเอง

เป้าหมายสูงสุดในการปฏิรูปประเทศให้เป็น
สมัยใหม่ในรัชสมัยเมจิที่มีผลต่อสังคมโดยตรงคือ
“การสร้างชาติใหม่คั้งทางเศรษฐกิจและเข้มแข็งทาง
ทหาร” (Fukoku kyohei) และ “การสร้างชาติให้เป็นอารย
ประเทศ” (Bunmeikaika) ญี่ปุ่นได้พยายามรับเอาวิทยา
การใหม่ ๆ โดยเฉพาะเทคโนโลยีตะวันตกมาปรับปรุง
ประเทศ และญี่ปุ่นก็ประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่ง
สามารถสร้างชาติให้เป็นมหาอำนาจได้อย่างรวดเร็ว แต่เบื้อง
หลังการก้าวไปสู่ความเป็นมหาอำนาจ และความเป็น
อารยประเทศของญี่ปุ่นก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาหลาย

อย่าง มีคนบางคนก้าวตามวิวัฒนาการของสังคมไม่ทัน บางคนไม่เห็นด้วยกับการที่มีความเจริญทางวัตถุถ่ายเดียว ปัญหาที่เกิดขึ้นในจิตใจของผู้คนโดยเฉพาะนักเขียน นักประพันธ์ที่มีต่อปรากฏการณ์ต่าง ๆ ของสังคมใหม่นั้น เป็นวัตถุดิบที่นักประพันธ์ชอบนำไปแต่งเป็นนวนิยาย มีการจำลองย่อส่วนสภาพสังคมที่ก่อให้เกิดปัญหาเพื่อสะท้อนสังคมสมัยนั้น วรรณกรรมที่มีลักษณะเช่นนี้เรียกว่าวรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นซึ่งเกิดหลังจากได้มีการปฏิรูปเมจิได้ 20 ปี

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ

ในช่วงหลังของรัชสมัยเมจิ ญี่ปุ่นซึ่งได้กลายเป็นประเทศที่เข้มแข็งและมั่งคั่งแล้ว ได้หันเหทิศทางไปสู่ความเป็นจักรวรรดินิยมซึ่งเป็นพฤติกรรมของประเทศมหาอำนาจตะวันตกในสมัยนั้น ญี่ปุ่นได้รุกรานประเทศเกาหลี เกิดปะทะและชนะศึกราชวงศ์โชซ็อนในปี 1895 อีกไม่นานต่อมาที่รุกร้าเข้าไปยังดินแดนจีนเกิดสู้รบและสามารถชนะรัสเซียในปี 1905 จากนั้นญี่ปุ่นก็กลายเป็นจักรวรรดินิยมเต็มตัว เมื่อสิ้นรัชสมัยเมจิและเริ่มรัชสมัยไทโชใน 1912 แล้ว ความเป็นจักรวรรดินิยมของญี่ปุ่นยิ่งปรากฏชัดออกมา ภายในประเทศก็มีการเร่งพัฒนาทางอุตสาหกรรมต่าง ๆ หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ญี่ปุ่นในฐานะประเทศชนะสงครามได้รับอภิสิทธิ์หลายอย่างในตะวันออกไกล โดยเฉพาะตลาดการค้าแหล่งวัตถุดิบ ระบบนายทุนและระบบการผลิตทางอุตสาหกรรมก็เจริญรุดหน้าอย่างรวดเร็ว และความคิดประชาธิปไตยก็เริ่มแพร่หลายและเป็นที่นิยมในญี่ปุ่นเนื่องจากประเทศอังกฤษ ฝรั่งเศสซึ่งเป็นประเทศประชาธิปไตยสามารถเอาชนะเยอรมันที่เป็นเผด็จการได้ แนวความคิดประชาธิปไตยจึงได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในญี่ปุ่นหลังสงครามโลกครั้งที่ 1

อย่างไรก็ดี ในขณะที่ญี่ปุ่นกำลังมีความเจริญรุ่งเรืองและระบบการผลิตแบบอุตสาหกรรมที่ได้กลายเป็นแกนนำในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติที่กำลังประสบความสำเร็จมีส่วนสร้างชาติให้ก้าวไปสู่นาฬการพัฒนประเทศที่ได้ตั้งไว้แต่แรกนั้น ได้ก่อให้เกิดชนชั้นใหม่ที่เรียกว่าชนชั้นที่ 4 หรือที่เรารู้จักกันในนามชนชั้นกรรมาชีพ ซึ่งหมายถึงผู้ใช้แรงงาน เช่นกรรมกรที่เกิดจากการหลั่งไหลเข้าไปทำงานในโรงงานต่าง ๆ ของผู้ที่มีฐานะยากจน กรรมกรพวกนี้ถูกใช้งานอย่างหนักและไม่เป็นธรรม พวกนี้ตกเป็นเหยื่อของระบบเศรษฐกิจสมัยนั้น อนาคตและสวัสดิภาพของพวกเขาไม่ได้รับการประกัน ลักษณะสังคมเช่นนี้ ประกอบกับคอมมิวนิสต์ในรัสเซียได้รับชัยชนะในการปฏิวัติ ได้กลายเป็นปัจจัยภายในและภายนอกที่ทำให้ชาวญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่งมีความพร้อมในการรับความคิดคอมมิวนิสต์อย่างกระตือรือร้นโดยเฉพาะปัญญาชนกลุ่มหนึ่งเห็นพ้องต้องกันว่าสังคมกำลังจะก้าวสู่สังคมนิยม ภารกิจของตนก็คือช่วยเร่งฟันเฟืองของสังคมให้ก้าวเข้าสู่ยุคอุดมคติที่เรียกว่ายุคคอมมิวนิสต์ อันเป็นสังคมที่ปราศจากการเอารัดเอาเปรียบค่าของคนจะได้รับการประกันให้รวดเร็วยิ่งขึ้น

ความรู้สึกและความเข้าใจของคนกลุ่มหนึ่งในญี่ปุ่นเช่นนี้ทำให้ผู้เห็นดีเห็นงามกับลัทธิคอมมิวนิสต์รวมตัวกันเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง มีการก่อตั้งพรรคการเมืองคอมมิวนิสต์ขึ้นในปี 1922 เพื่อช่วงชิงอำนาจทางการเมือง กลุ่มก่อการมีความเชื่ออย่างแน่วแน่ว่าสังคมญี่ปุ่นจะดีขึ้น ปัญหาการทุจริตจะหมดไป หากญี่ปุ่นได้รับการปกครองด้วยลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่พรรคคอมมิวนิสต์ก็ถูกปราบปรามมาตลอดเวลา โดยเฉพาะในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ต่อมาเมื่อสงครามโลกสิ้นสุดลง พรรคคอมมิวนิสต์ก็มีโอกาสเป็นพรรคที่ถูกต้องตามกฎหมาย ปัจจุบันเป็นพรรคฝ่ายค้านในสภา

วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่นก็ถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางความสับสนวุ่นวายของสังคมที่ทำให้ลัทธิคอมมิวนิสต์แพร่สะพัดเข้าไปในประเทศญี่ปุ่น ลัทธินี้ได้รับการต้อนรับอย่างดีจากคนกลุ่มหนึ่ง ขณะเดียวกันก็

ถูกต้องด้านและปราบปรามจากรัฐบาลสมัยนั้นด้วย ผู้ที่ให้การต้อนรับลัทธินี้เป็นอย่างดีนั้นยังแบ่งออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ บ้างนำไปใช้เป็นเครื่องมือทางการเมือง บ้างนำไปประยุกต์กับวรรณกรรมของญี่ปุ่น พฤติกรรมของกลุ่มหลังนี้ได้ช่วยผลิตวรรณกรรมที่เรียกว่าวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่น ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่มีวัตถุประสงค์ทางการเมือง หวังจะให้วรรณกรรมสร้างการตื่นตัวทางชนชั้นเพื่อนำไปสู่การปลดปล่อยชนชั้นกรรมาชีพ คือโค่นล้มชนชั้นที่กดขี่ชนชั้นกรรมาชีพ เป็นวรรณกรรมที่มีอิทธิพลมหาศาลในช่วง 1921 - 1934 ในญี่ปุ่น เป็นปรากฏการณ์ ที่มีผลกระทบก่อให้เกิดวรรณกรรมประเภทประชาธิปไตยหลังสงครามยุคใหม่ ๆ ในญี่ปุ่นด้วย

ในประวัติวิวัฒนาการของวรรณกรรมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นมีลักษณะพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง คือนอกจากสภาพสังคมจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้กำเนิดวรรณกรรมรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งดังที่ได้กล่าวมาแล้ว วรรณกรรมกลุ่มใหม่ ๆ ยังถือกำเนิดขึ้นด้วยการประณามหรือปฏิเสธรูปแบบวรรณกรรมที่ประสบความสำเร็จในช่วงนั้น ว่าเป็นวรรณกรรมเก่าแก่ที่ล้าสมัย เป็นวรรณกรรมที่ไม่ถูกต้องแล้วแต่การตีความของกลุ่มที่เกิดขึ้นใหม่ การปฏิเสธคุณค่าของวรรณกรรมที่ประสบความสำเร็จแล้วด้วยวิธีนี้บางทีก็เป็นเรื่องที่น่าขันมาก ตรงที่ว่านักประพันธ์ที่อ้างว่าเจริญก้าวหน้าขึ้น ที่แท้ก็ได้รับอิทธิพลหรือไม่ก็ได้รับความรู้จากวรรณกรรมที่ตนเองประณามนั่นเอง แต่อย่างไรก็ตาม เขาเหล่านั้นต้องมีความสามารถพอที่จะผลิตงานแนวใหม่ที่เป็นที่ยอมรับว่ามีคุณค่าและสะท้อนออกซึ่งวิญญานแห่งยุคได้ มิฉะนั้นแล้วตัวเขาเองจะถูกดันให้ตกเวทีการประพันธ์ไปอย่างรวดเร็ว

ในช่วงทศวรรษที่ 1910 และ 1920 นั้น มีกลุ่มวรรณกรรมที่เรียกว่า “ศิลปะเพื่อศิลปะ” เป็นกลุ่มวรรณกรรมที่มีทัศนคติว่า วรรณกรรมหรือวรรณศิลป์ที่ดีนั้น

ควรจะมีค่าในตัวเอง ไม่ควรไปอิงกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะจะทำให้เรื่องคับแคบ และขาดความเที่ยงธรรม อาจดูต่างว่า ที่แต่ง “ราโชมอน” และ คาวาบาตะ ที่แต่ง “เมืองหิมะ” ในเวลาต่อมาและได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดีก็คือนักประพันธ์ที่สังกัดในกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มที่ได้รับการยอมรับเป็นเอกฉันท์ในวงการประพันธ์แต่ก็ถูกกลุ่มที่เรียกว่าก้าวหน้าที่ฝักใฝ่สังคมนิยมและลัทธิคอมมิวนิสต์กล่าวหาว่าเป็นงานประเภทหอคอยงาช้าง ที่ไม่ได้สัมผัสกับความเป็นจริงของสังคม กลุ่ม “ศิลปะเพื่อศิลปะ” กับ “กลุ่มเพื่อนมวลชน” จึงมีการตอบโต้กันเป็นครั้งคราว และเหตุการณ์บ้านเมืองในช่วงนั้น เช่น เศรษฐกิจเริ่มตกต่ำคนงานถูกขูดรีด เป็นต้น เป็นปัจจัยสำคัญทำให้กลุ่มเพื่อนมวลชนได้รับความนิยมมากกว่ากลุ่มศิลปะเพื่อศิลปะ แนวโน้มเช่นนี้เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้กล่าวกันว่าตระหนักถึงชะตากรรมในการเป็นนักประพันธ์ของตัวเอง มีส่วนทำให้เขากระทำอัตวินิบาตกรรมในปี 1927 ด้วย⁽²⁾

จุดเริ่มต้นของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพในญี่ปุ่น

ที่ญี่ปุ่นยังมีการถกเถียงกันเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ บางคนเห็นว่าควรถือเรื่อง “ชาวเหมืองแร่” (1916) ของสุเกโอะ มียาจิมะ (1884 - 1951) ที่แต่งจากประสบการณ์ในการขุดเหมืองแร่ของเขา เพราะมีการพรรณนาชีวิตความเป็นอยู่อันยากลำบากของชาวเหมืองแร่⁽³⁾

ผู้ที่สนับสนุนความคิดที่ว่าหนังสือเล่มนี้ควรเป็นนวนิยายบุกเบิกวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพได้ให้

2. ดู “โศกนาฏกรรมของนักประพันธ์” ใน ผลการศึกษาวิจัยของกลุ่มสังคม ภาษา วัฒนธรรม ฯลฯ โดย ชุมชนนักเรียนทุนรัฐบาลญี่ปุ่น (ไม่มีสำนักพิมพ์, 2524), หน้า 1 - 15 (อัดสำเนา)

3. เรียวอิชิ คาตาโอกะ, ผู้รวบรวม, สารานุกรมวรรณกรรมญี่ปุ่นสมัยใหม่ (โตเกียว : สำนักพิมพ์อิวานามิโชเทน, 1970), หน้า 187

ข้อสังเกตว่า เป็นงานประพันธ์ที่มีลักษณะใหม่ มีการกล่าวถึงผู้ใช้แรงงานและชีวิตอันมีค่านิยมของพวกเขา งานประเภทนี้ได้รับการขนานนามว่า “วรรณกรรมกรรมกร” ในปี 1918 ในปี 1921 ก็มีวรรณกรรมทำนองนี้เพิ่มมากขึ้น⁽⁴⁾

กลุ่มคนที่เห็นว่าควรถือเอา “ชาวเหมืองแร่” เป็นวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพเรื่องแรกด้วยเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นยังไม่มากนัก คนส่วนใหญ่เห็นว่าควรถือเอา นิตยสารชื่อ “คนหว่านพืช” (Tane-makuhito) ที่จัดทำขึ้นในปี 1921 เป็นจุดเริ่มต้นของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ เพราะเป็นนิตยสารที่จัดทำโดยกลุ่มคนที่มีความประสงค์ค่อนข้างแน่นอน มีการแถลงนโยบายไว้ในฉบับปฐมฤกษ์ที่ค่อนข้างแน่ชัด ดังนี้

“.....มนุษย์เคยเป็นผู้สร้างพระเจ้า บัดนี้มนุษย์ก็ได้ฆ่าพระเจ้าทิ้งแล้ว เราควรจะทำถึงชะตากรรมของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ปัจจุบันไม่มีพระเจ้าแล้ว แต่พระเจ้าที่แปลงโฉมยังมีอยู่ทั่วไป พระเจ้าเหล่านั้นสมควรจะถูกทำลายเสีย ผู้ที่ทำลายพระเจ้าเป็นมิตรเป็นสหายของเรา ผู้ที่ยอมรับพระเจ้าเป็นศัตรูของเราศีลธรรมมีหนึ่งเดียว ดังนั้นพวกเราจะต้องถึงศีลธรรมที่ไม่มีใครกล่าวถึง มนุษย์มักจะปฏิบัติต่อมนุษย์อย่างไรเมตตาธรรม พวกเราไม่ไปถามถึงชาติและภาษาของเขา เราจะเป็นศัตรูหรือเป็นสหายกันก็อยู่ที่ว่าเขาเห็นศีลธรรมของเราหรือไม่ คุณเกิดสหาย เราจะต่อสู้เพื่อศีลธรรมปัจจุบัน.....เราจะสนับสนุนศีลธรรมแห่งการปฏิบัติ “คนหว่านพืช” รวมมือกับชาวโลก ลูกขึ้นต่อสู้เพื่อศีลธรรมเราจะหว่านพืชพันธุ์ใหม่ และเราจะทำลาย

หญ้าพิษเสีย”⁽⁵⁾

นิตยสาร “คนหว่านพืช” นี้ จัดทำโดย โอโมโกมากิ (1894 - ?) โยบุโน คาเนโกะ (1894 - ?) และคนอื่น ๆ ที่เมืองอาคิตะ ต่อมาย้ายมาทำต่อที่โตเกียว เป็นนิตยสารที่จัดทำขึ้นด้วยแรงกระตุ้นของการเคลื่อนไหว Clarté โดย Henri Barbusse (1873-1935) ในฝรั่งเศส เป็นนิตยสารที่มีจุดมุ่งหมายเผยแพร่ปรัชญาความคิดใหม่ตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ในฉบับปฐมฤกษ์ นิตยสารนี้มีความยาว 56 หน้า จำนวนพิมพ์ประมาณ 3,000 ฉบับ⁶ ต่อมา ฮาตสึโนะสเกะ อิราบายาชิ (1892 - 1939) สุกุอิชิ อาโอโน (1890 - 1961) และอีกหลายคนก็ได้เข้าร่วมเป็นกรรมการและสมาชิกของนิตยสาร “คนหว่านพืช” ด้วย พวกเขามีบทบาทอย่างมากในการเสนอแนวความคิดและทฤษฎีวรรณกรรมใหม่ ๆ มีส่วนผลักดันให้เกิดวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพในรูปแบบที่แน่ชัดยิ่งขึ้น ในบทความชื่อ “การณรงก์วรรณศิลป์กับการณรงก์ของผู้ใช้แรงงาน” (Bungei-undo to rodoundo) ที่เขียนโดย อิราบายาชิในปี 1922 นั้น ได้กล่าวถึงภาระหน้าที่ของการต่อสู้หรือการณรงก์ของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพที่ค่อนข้างแน่ชัด

“.... ในการณรงก์วรรณศิลป์ไปรเรทาเรีย (ชนชั้นกรรมาชีพ) นั้น ต้องเริ่มจากการณรงก์ทางชนชั้นก่อน”⁷ ซึ่งเท่ากับกำหนดหน้าที่ของผู้ร่วมการณรงก์เรื่องชนชั้นควรจะมาก่อนวรรณกรรม ในบทความเดียวกันนี้ อิราบายาชิยังได้กล่าวไว้ว่า “... การณรงก์ทางด้านศิลป์ของชนชั้นที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานนี้ ควรจะถือเป็นปรากฏการณ์แบบหนึ่งของการต่อสู้ทางชนชั้น เป็นส่วนหนึ่งของการ

4. หลี่หมิง, ผู้แปลและผู้เรียบเรียง, ฉบับวรรณกรรมตะวันออก (1) (ปักกิ่ง : สำนักพิมพ์วิทยาศาสตร์สังคมจีน, 1979), หน้า 1

5. เรื่องเดียวกัน, หน้า 2 - 3

6. Edward Putzar, Japanese Literature Historical Outline (Arizona : The University of Arizona Press, 1973), p.201

7. ฮาตสึโนะสเกะ อิราบายาชิ และคนอื่น ๆ ชุติวรรณกรรมญี่ปุ่นปัจจุบัน (พิมพ์ครั้งที่ 7 ; โตเกียว : สำนักพิมพ์ชิคุมะโชโบ, 1977), 54 : 94.

ต่อสู้... การรณรงค์ของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพเป็นส่วนหนึ่งที่เสริมการต่อสู้ทางชนชั้น โดยตัวมันเองไม่สามารถมีชัยชนะอย่างเด็ดขาดได้ ผู้ร่วมขบวนการรณรงค์ไม่ควรประเมินความสำคัญของตัวเองมากเกินไป แต่ในฐานะที่เป็นหน่วยหนึ่งของการรณรงค์ของมวลชน เป็นคนหนึ่งที่ต่อสู้เพื่อคนที่ถูกกดขี่... ก็ควรภูมิใจในภาระหน้าที่ของตน...”⁸

สรุปความคิดของอิริบายาชิก็คือ การรณรงค์ของวรรณกรรมชนชั้นควรเป็นส่วนหนึ่งของการรณรงค์ทางชนชั้น⁹

นิตยสาร “คนหวานพีช” เป็นนิตยสารที่มีบทความที่เสนอความคิดใหม่ ๆ มากมาย มีการถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมีชีวิตชีวา และบางครั้งก็เผ็ดร้อนและโหม่งน้ำใจผู้คน แต่ในด้านการสร้างสรรค์แล้วกลับไม่ปรากฏว่ามีงานประพันธ์ที่สามารถสะท้อนความคิดของนักวิจารณ์กลุ่มนี้เลย

งานประพันธ์ที่แต่งโดยนักเขียนสังกัดกลุ่มวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพในช่วงนี้ก็มี “นรก” (1923) ของคาเนโกะ “ต้นกล้าจากดิน” (1922) ของนาทานิชิ เป็นต้น ซึ่งส่วนใหญ่เล่าถึงประสบการณ์ของผู้ใช้แรงงาน มีการพรรณนาถึงการดิ้นตัวของผู้ใช้แรงงานอยู่บ้าง ถ้าเทียบกับทฤษฎีและแนวความคิดทางวรรณกรรมของพวกนักคิดนักวิจารณ์แล้ว งานสร้างสรรค์ยังก้าวไปได้ช้ากว่ามาก

เราได้กล่าวไว้แต่แรก ๆ ว่า วรรณกรรมผู้ใช้แรงงานเช่น “ชาวเหมืองแร่” ได้รับการยอมรับอยู่บ้างว่ามีลักษณะเป็นวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพและงานเขียนช่วง 1916 - 1923 ยังมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับ “ชาวเหมืองแร่” อยู่ตรงที่ว่าเป็นการพูดถึงประสบการณ์และชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ใช้แรงงาน หรือมีการกล่าวถึงการดิ้นตัวของคนกลุ่มนี้ที่เริ่มรู้จักตั้งคำถามว่าทำไมตัวเองต้องลำบาก แต่เรื่องการดิ้นตัวไม่ค่อยชัดเจนนัก นักประพันธ์เองซึ่งส่วนใหญ่เป็นกรรมกรไม่ได้คิดไกลไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างงานประพันธ์กับการต่อสู้ทางชนชั้นอย่างที่นักวิจารณ์เช่นอิริบายาชิได้เสนอไว้

ลักษณะพิเศษของนิตยสาร “คนหวานพีช” ที่

แตกต่างจาก “วรรณกรรมกรรมกร” คือ “วรรณกรรมกรรมกร” นั้นมักจะเป็นงานที่ประพันธ์โดยคนงานกันเอง เป็นงานประพันธ์ที่แต่งจากประสบการณ์เสียส่วนใหญ่ เป็นงานที่เกิดโดยธรรมชาติ ส่วนนิตยสาร “คนหวานพีช” นั้นจัดทำโดยปัญญาชนกลุ่มหนึ่งแต่ต่อนักประพันธ์ “วรรณกรรมกรรมกร” คนสำคัญ ๆ ก็เข้าร่วมด้วย และ “คนหวานพีช” ได้เสนอภาระหน้าที่ของวรรณกรรมว่าควรจะเป็น “อาวุธในการต่อสู้ทางชนชั้นอย่างหนึ่ง” เริ่มก้าวไปสู่ทฤษฎีที่มีความสัมพันธ์กับการเมืองมากขึ้น ส่วนงานประพันธ์นั้น ส่วนใหญ่ยังเป็นหน้าที่ของ “นักประพันธ์กรรมกร” ที่ทำท่าจะก้าวไม่ทันทฤษฎี ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักคิดวิจารณ์แนวหน้าวนอยู่กับการสร้างทฤษฎี จากปรากฏการณ์และวิวัฒนาการของสังคม ไม่ค่อยได้ไปสนใจงานสร้างสรรค์มากนัก ที่สำคัญคือพวกนักคิดนักทฤษฎีเหล่านี้ไม่ได้เป็นนักประพันธ์ในเวลาเดียวกัน วรรณกรรมที่สอดคล้องกับทฤษฎีจึงยังไม่เกิดขึ้นในช่วงนี้

อิทธิพลของลัทธิคาร์ล มาร์กซที่มีต่อวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่น

ในปี 1923 ได้เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในโตเกียวยังผลให้ตึกรามบ้านพังทลายไปมากมาย ติดตามด้วยไฟไหม้ที่ไหม้กระหน่ำทำให้โตเกียวเรียบเป็นถ้ำถ่านในคำคืนเดียว มีผู้เสียชีวิตถึงหนึ่งแสนคน ความเสียหายนั้นสุดที่จะประมาณได้ รัฐบาลเผด็จการสมัยนั้นได้ใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดในการปกครองประเทศ มีการจับกุมและประหารผู้นำกรรมกรบางคนเช่น ซากาเอะ โอสึกิ (1885 - 1923) ซึ่งเป็นผู้ที่สนับสนุนลัทธิมาร์กซิสม์อย่างแข็งขัน มีบทบาททางการเคลื่อนไหวของกรรมกร

8. เรื่องเดียวกัน, หน้า 94 - 95.

9. Edward Putzar, Japanese Literature Historical Outline., p.21.

และการรณรงค์ของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพด้วย เขาถูกสังหารพร้อมภรรยา นอกจากนั้น ชาวเกาหลี กว่า 3,000 คน ถูกฆ่าตายเพราะมีข่าวลือว่าจะก่อความไม่สงบขึ้น รัฐบาลฟาสซิสต์ยังได้ทำการปราบปรามการรณรงค์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพที่ทำท่าจะลึกลับด้วย เพราะถือว่ามีส่วนก่อความไม่สงบขึ้น ท่ามกลางความบีบคั้นรอบด้าน และชีวิตกำลังถูกคุกคามเช่นนี้ ทำให้ “คนหวานพีช” ต้องปิดลงโดยปริยายหลังจากได้ลึกลับมาประมาณ 2 ปี แต่การต่อสู้ระหว่างวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพกับรัฐบาลเผด็จการชาวจัดกำลังจะเริ่มขึ้นและยืดเยื้อนานถึง 10 ปี บุคคลที่สลายตัวเองจากพรรคคอมมิวนิสต์ที่ดังมาได้หนึ่งปี ก็เริ่มเข้าใจว่าการต่อสู้แบบพรรคการเมืองยังไม่ถึงโอกาส บางคนก็ได้เข้ามามีส่วนร่วมในขบวนการต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพด้วย

ในปี 1924 กลุ่มที่เคยจัดทำนิตยสาร “คนหวานพีช” ได้จัดทำนิตยสารชื่อ “แนวร่วมวรรณกรรม” (Bungei Sensen-The Literary Front) ขึ้น ผู้รับผิดชอบคือ โยบุน คานโกะ ตอนแรกก็ยังเป็นกลุ่มที่ไม่ใหญ่นัก ต่อมาเมื่อผู้คนส่งงานมาลงมากขึ้น เช่นโยชิชิฮายามา¹⁰ เป็นต้น “แนวร่วมวรรณกรรม” จึงค่อย ๆ ขยายวงกว้างและมีบทบาทมากขึ้น

กลุ่ม “แนวร่วมวรรณกรรม” ได้ประกาศนโยบายว่า
เรายืนหยัดต่อสู้ร่วมกับแนวร่วมวรรณกรรมที่เป็น
ส่วนหนึ่งของการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยชนชั้นกรรมาชีพ

เราสนับสนุนความมีอิสระในการคิด การกระทำ ในการต่อสู้ที่จะนำไปสู่การปลดปล่อยของชนชั้นกรรมาชีพ¹¹

ต่อมาในปี 1925 สมาชิกนิตยสาร “แนวร่วม

วรรณกรรม” ได้จัดตั้ง “สหพันธ์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น” (Nihon Proletaria Bungei Renmei, Japan League for Proletarian Literature) ขึ้น ร่วมกับกลุ่มอื่น ๆ และการรณรงค์ทางวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพก็ก้าวเข้าสู่ยุคที่ 2 ของการต่อสู้ การจัดตั้ง “สหพันธ์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น” ในปี 1925 นั้น เป็นการตอบสนองคำเรียกร้องของ “แถลงการณ์เจ้แก่นักประพันธ์ชนชั้นกรรมาชีพทั่วโลก” ซึ่งเป็นแถลงของการประชุมนักประพันธ์ชนชั้นกรรมาชีพที่จัดในโมสโควในปี 1924 จะเห็นได้ว่าการรณรงค์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพได้มีการร่วมมือและประสานงานกับต่างประเทศที่มีการรณรงค์ทำนองเดียวกันมากขึ้น “สหพันธ์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น” ได้เสนอให้

“สร้างวรรณกรรมต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพ”

“ต่อสู้กับวรรณกรรมชนชั้นปกครองและที่ฝักใฝ่กับชนชั้นปกครอง”¹²

ในการต่อสู้ที่ได้ก้าวเข้าสู่ยุคที่ 2 นี้ ยังเป็นยุคที่เต็มไปด้วยคำขวัญ อุดมการณ์ บทบาทของนักวิจารณ์ นักคิด ยังมีมากกว่านักประพันธ์ อาโอโน ได้เป็นผู้นำของกลุ่มในช่วงนี้แทนชิราบายาชิ ที่เป็นผู้นำทางความคิดในช่วงแรก (คนหวานพีช)

บทความชื่อ “การเติบโตโดยธรรมชาติและความสำนึกทางจุดมุ่งหมาย (Shizen seicho to mokuteki ishiki---Natural Development and consciousness of purpose) ที่ลงใน “แนวร่วมวรรณกรรม” ในปี 1926 หรือที่มีอีกชื่อหนึ่งว่า “ทฤษฎีว่าด้วยความสำนึกแห่งจุดหมาย” ของเขา เป็นบทความที่มีความสำคัญมาก

10. ฮายามา (1894 - 1945) ผู้แต่ง “ผู้หญิงหากิน” (1923) “ชีวิตชาวเรือ” (1923) แต่งในคุก “จดหมายจากดังซีเมนต์” (1925) เขาเป็นนักประพันธ์ชนชั้นกรรมาชีพที่มีผลงานดีเด่นในช่วงแรก ๆ ของการรณรงค์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ งานของเขามีอิทธิพลต่อ ทากิจิ โคบายาชิ (1903 - 1933) ที่แต่ง “เรือโรงงาน” อย่างมาก

11. หลีหมั่ง, ผู้แปลและผู้เรียบเรียง, ฉบับวรรณกรรมตะวันออก (1), หน้า 6.

12. โนบุทสึนะ ไซโง และคนอื่น ๆ, ประวัติวรรณกรรมญี่ปุ่น แปลโดยเพ็ชชัน (ฮ่องกง : สำนักพิมพ์ซานเหลียน, 1979), หน้า 340.

ถึงขนาดเปลี่ยนแนวทางของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพในช่วงนี้ได้ ใจความย่อของบทความมีดังนี้

“...วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพถือกำเนิดขึ้นเพราะมีชนชั้นกรรมาชีพ เมื่อมีชนชั้นกรรมาชีพก็มีความวรรณกรรมที่สะท้อนสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชนชั้นนี้ สะท้อนเท่านั้นเอง แต่ที่ควรจำไว้ในที่นี้ก็คือ เวลาที่ให้กำเนิดวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพกับเวลาที่มีการรณรงค์ของชนชั้นกรรมาชีพนั้นแตกต่างกัน...ความจริงงานประพันธ์ที่สะท้อนชีวิตผู้ใช้แรงงานที่เรียกว่าชนชั้นกรรมาชีพนั้นมีมานานแล้ว ไม่มีความจำเป็นที่ต้องไปเรียกวรรณกรรมชนิดนี้ว่าวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพด้วยซ้ำ... แต่ที่มาในลักษณะของการรณรงค์นั้นมีประวัติแค่ 4 -5 ปี เท่านั้นเอง (1921 -1926) ซึ่งเกิดหลังจากการกำเนิดของวรรณกรรมสะท้อนชีวิตผู้ใช้แรงงานมากมาย สิ่งสำคัญที่สุดที่ควรจะศึกษาให้ถ่องแท้คือ วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพกับการรณรงค์ของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพมีความแตกต่างกันมากน้อยเพียงไร ความแตกต่างก็คือ วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพเกิดโดยธรรมชาติ แต่การรณรงค์ของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพนั้นต้องเพิ่มจุดมุ่งหมายเข้าไปอีกด้วยจุดมุ่งหมายที่นี้ก็คือต้องก่อให้เกิดการตื่นตัวทางชนชั้นของชนชั้นกรรมาชีพที่จะนำไปสู่การต่อสู้ นั่นคือวรรณกรรมนี้ต้องเป็นของชนชั้น ไม่ใช่สะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ใช้แรงงานแบบปัจเจกบุคคล...”¹³

บทความของอาโนอินชิ้นนี้ถือว่าเป็นการขยายความต่อจากบทความชื่อ “การรณรงค์ศิลปกับการรณรงค์ของผู้ใช้แรงงาน” ของอิราบายาจิที่แต่งในปี 1922 บทความของอาโนอินเป็นผลผลิตจากการค้นคว้าด้วยวิธีวัตถุนิยมวิภาษของคาร์ล มาร์กซ เพื่อแสวงหาหนทางในการรวมความคิดที่ค่อนข้างกระจัดกระจายในกลุ่ม “แนวร่วมวรรณกรรม” งานชิ้นนี้ได้ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพกับ

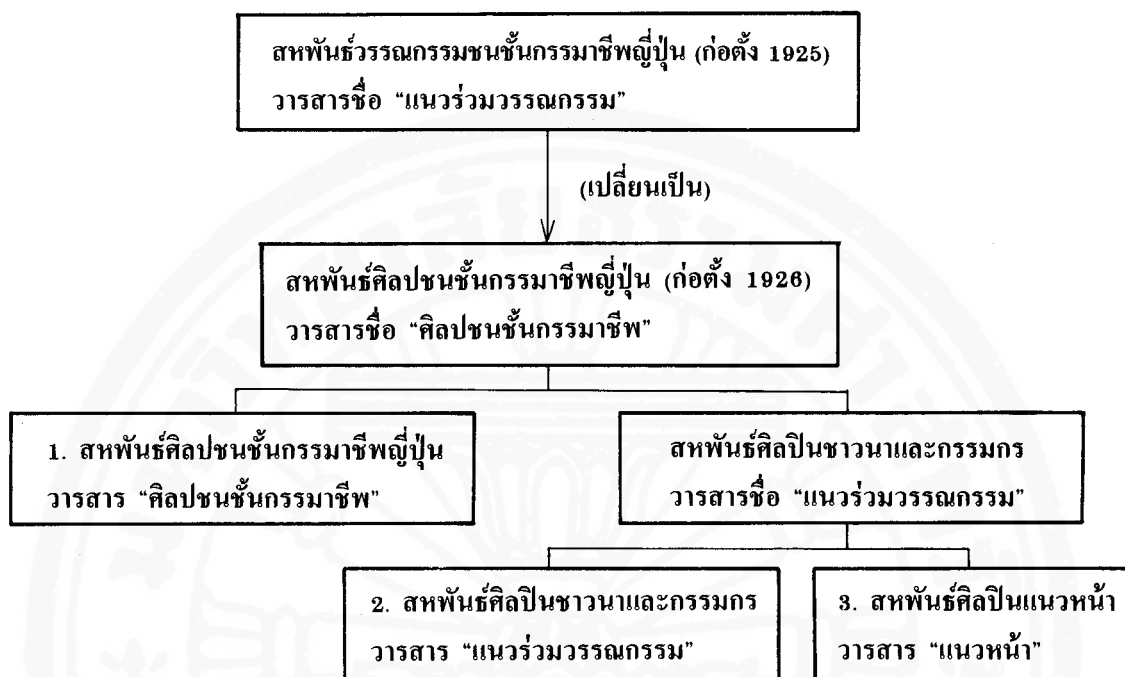

การต่อสู้ทางชนชั้นชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นข้อเสนอที่ได้ผลเกินความคาดหมาย

นับตั้งแต่อาโนอินได้เสนอ “การเติบโตโดยธรรมชาติและความสำนึกทางจุดมุ่งหมาย” ในปี 1926 แล้ว ปัญญาชนและนักศึกษาที่คลั่งไคล้ลัทธิมาร์กซิสต์ก็ได้เข้าร่วมการรณรงค์วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพมากขึ้น โดยเฉพาะนักศึกษาฝ่ายซ้ายจากมหาวิทยาลัยโตเกียว และเพื่อที่จะรวมเป็นปีกแผ่นมากขึ้น ได้มีการปรับปรุงองค์กรใหม่ในปี 1926 เปลี่ยนชื่อเป็น “สหพันธ์ศิลปชนชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น” มีวารสารชื่อ “ศิลปชนชั้นกรรมาชีพ” แต่ภายในกลุ่มนี้เองก็แตกเป็น 2 ฝ่าย 2 กลุ่มหนึ่งแยกตัวออกไปตั้งเป็น “ศิลปินชาวนาและกรรมกร” มีวารสารชื่อ “แนวร่วมวรรณกรรม” ซึ่งเป็นชื่อวารสารที่ยกเลิกไป แต่กลุ่มหลังนี้ยังแตกแยก ออกอีกกลุ่มหนึ่งเป็น “สหพันธ์ศิลปแนวหน้า” มีวารสารชื่อ “แนวหน้า”

13. มิทสึโอะ นากามูระ, ผู้รวบรวม แนวความคิดทางวรรณกรรม (ชุดปรัชญาความคิดญี่ปุ่นปัจจุบัน ชุดที่ 13 ; พิมพ์ครั้งที่ 12 ; โตเกียว : สำนักพิมพ์ชิคุมะโชโบ, 1972), หน้า 347 - 353.

กลุ่มวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพที่ได้แยก
เป็น 3 กลุ่มนั้น มีแผนภูมิดังต่อไปนี้

ต่อมาเนื่องจากถูกทางการกวาดล้างหนัก
เข้า กลุ่ม 1.และกลุ่ม 3. ซึ่งมีความแตกแยกไม่มากนัก
ตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องร่วมมือกันต่อสู้ จึงได้รวม
เป็นกลุ่มเดียวกันในปี 1928 และตั้งชื่อใหม่ว่า “สหพันธ์
ศิลปินชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น” มีชื่อย่อเป็นภาษาอังกฤษ
ว่า NAPF ซึ่งย่อจากภาษา Esperanto Nippona Artista
Proleta Federacio¹⁴ มีวารสารชื่อ “ซังคิก” (senki)

ก่อนที่มีการแบ่งเป็นกลุ่มนั้น โยชิโก ฮายามา,
เคนจิ คุโรชิมะ, ไทโกะ อิราบายาชิ ซึ่งเป็นนักประพันธ์
ที่สังกัดกลุ่ม “แนวร่วมวรรณกรรม” นั้น ได้มีงานประ
พันธ์ออกมาเป็นประจำ ฮายามาซึ่งเป็นนักประพันธ์ที่
เป็นกลาสีเรือได้แต่ง “หญิงทากิ” “จดหมายจากถังซิมอนด์”
“ชีวิตชาวเรือ” คุโรชิมะได้แต่ง “โทรเลข” “เหรียญ 2
อัน” และนวนิยายที่ต่อต้านสงครามที่ใช้ฉากในไซบีเรีย
ในที่นี้จะแนะนำเฉพาะงานของฮายามา เพราะถือเป็น
งานดีเด่นและเป็นตัวแทนในช่วงนี้ งานที่โด่งดังของ

เขาก็คือ “ชีวิตชาวเรือ” ที่แต่งในปี 1926 เรื่องนี้ได้รับ
การยอมรับว่าเป็นงานที่มีคุณภาพดีที่สุดในช่วงนี้ เขา
แต่งจากประสบการณ์ในการเป็นลูกเรือที่ทำงานอยู่ใน
เรือสินค้าที่แล่นระหว่างโยโกฮาม่าและซอกโกโดโด
เขารู้สึกโศกเศร้าเสียใจที่ตัวเองต้องถูกกักตุนเรือข่มเหง
รังแก แต่ก็ได้รวมกลุ่มกับผู้ที่ตกอยู่ในเรือลำเดียวกัน
เสนอเงื่อนไขให้กับกัปตันต่าง ๆ นานา เรียกร้องให้ยอม
รับอธิปไตยของชาวเรือทั้งหลาย มีการต่อรองต่อสู้กัน
ระหว่างชาวเรือกับกลุ่มของกัปตันเรือ เรื่องนี้สะท้อน
ความขัดแย้งระหว่างนายทุนกับผู้ใช้แรงงานที่ปรากฏใน
สังคมญี่ปุ่นไว้ในเรือลำหนึ่ง เป็นวิธีการแต่งที่ใหม่และ
สอดคล้องกับนโยบายของกลุ่ม “แนวร่วมวรรณ
กรรม” เป็นเรื่องที่แต่งในเรื่องจำ ฮายามาเป็นปณ
ุญชนที่เข้าร่วมรณรงค์กับกรรมกรมาตลอดเวลา เคยถูก
จับหลายครั้ง แต่เวลาต่อมาสปีดในการต่อสู้ของเขาจัด
จางลงไปมาก ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองยุติเล็ก

14. Mitsuo Nakamura, *Contemporary Japanese Fiction 1926 - 1068* (Tokyo : Kokusai Bunka Shinkokai, 1969), p.43.

น้อย เขาได้ไปบุกเบิกที่แมนจู เขาตายในปี 1945 ตอนเดินทางกลับจากประเทศจีนเมื่อ สงครามยุติลง

บทบาท “สหพันธ์ศิลปินชนชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น(NAPF)”

“สหพันธ์ศิลปินชนชั้นกรรมาชีพญี่ปุ่น” มีการรณรงค์หลายด้าน มีชมรมวรรณศิลป์ ชมรมศิลปจิตรกรรม ดนตรี โรงหนัง สำนักพิมพ์ และโรงละครฝ่ายซ้ายของตัวเอง เพื่อทำการต่อสู้กับชนชั้นที่กดขี่ชนชั้นกรรมาชีพ กลุ่มนี้สามารถสร้างฐานะและบารมีจนเป็นผู้นำของวรรณกรรมทั้งหมดของญี่ปุ่นได้ระยะหนึ่ง เป็นกลุ่มที่มี “ธงศึก” ที่เป็นเวทีในการลงงานเขียนที่ก้าวหน้า เป็นกลุ่มที่มีนโยบาย “ใกล้ชิดประชาชน” มีการสร้างงานที่พรรณนาชีวิตกรรมกรและชาวนา พุดถึงการตื่นตัวและรวมพลังกัน กลุ่มนี้มีสมาชิกที่ประกอบด้วยปัญญาชนหัวรุนแรงที่ฝักใฝ่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ เช่น นาคาโน, โคเรอิโด คุราฮาร่า (1902-ปัจจุบันเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น) คุราฮาร่าได้เป็นผู้นำในการกำหนดแนวทางกลุ่มแทนอาโอโน เขามีความคิดเห็นว่า ในเวลาที่มีการรณรงค์และสร้างงานวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพนั้น ควรออกนิตยสารที่มีภาพประกอบที่กรรมกรในโรงงาน คนทำงานตามหน่วยงานต่าง และพวกเขานาชอบอ่านเพื่อสะดวกในการเผยแพร่ (ดู บทความว่าภารกิจอันเร่งด่วนของการรณรงค์วรรณกรรม)

แต่นาคาโน ซึ่งเป็นนักวิจารณ์ กวี และนักประพันธ์ที่มีงานโด่งดังในเวลาต่อมานั้นไม่เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว มีการถกเถียงกันถึงครึ่งปี ทางออกที่ไม่เชิงข้อสรุปก็คือ “เราจะต้องกล่าวถึงโครงสร้างภายในของชนชั้นที่เราจะพรรณนาถึงเพื่อให้ได้งานที่หลากหลาย...”¹⁵

15. โนบุทสึนะ ไชโง่ และคนอื่น ๆ, ประวัติวรรณกรรมญี่ปุ่น, หน้า 343.

ซึ่งเป็นข้อตกลงที่จะยุติการโต้แย้งมากกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ความคิดของคุราฮาร่าที่ว่า การเมืองควรนำวรรณกรรม เป้าหมายสูงสุดของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพคือปลุกปั่นให้เกิดความตื่นตัวทางชนชั้น ให้มีการรวมพลังเพื่อยึดอำนาจการเมืองแบบที่รัสเซียประสบความสำเร็จมาแล้วนั้น เป็นความคิดที่มีอิทธิพลต่อปัญญาชนอย่างมหาศาล พวกปัญญาชนไม่น้อยเข้าใจว่านั่นเป็นทางออกทางเดียวที่จะต่อสู้กับระบบเผด็จการ ขวาจัดในสมัยนั้นได้

ส่วนในด้านวรรณกรรมนั้น “เรือจับปู” ของ ทากิจิ โคบายาชิ ได้นำยุคทองมาสู่วรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ (เมืองไทยแปลว่า “เรือนรกร” หรือ “เรือโรงงาน” แปลโดย วิทยากร เชียงกุล)

ทากิจิ โคบายาชิ กับ “เรือโรงงาน”

ทากิจิ โคบายาชิ (1903-1933) เป็นนักประพันธ์นวนิยายที่เกิดในครอบครัวชาวนาเมืองอาคิตะ ที่ฐานะกำลังยากจนลง เขาได้มีโอกาสรับการศึกษาจนจบโรงเรียนพาณิชย์ในเมืองโอตารุในฮอกไกโด เมื่อเรียนจบแล้วได้เข้าทำงานในธนาคารที่นั่น เขามีความสนใจงานประพันธ์ของ นาโอฮา ซิงะ ที่เป็นนักประพันธ์ยอดเยี่ยมในสมัยนั้น และได้อ่านงานประพันธ์ของดอสตอยเยสกี และ แมกซิม กอร์กี้ของรัสเซีย เขามีความตื่นตัวกับการเคลื่อนไหวของกรรมกรและการเผยแพร่ลัทธิสังคมนิยมในช่วง 1926 ถึง 1928 เขาได้เข้าร่วมกับการเคลื่อนไหวของชนชั้นกรรมาชีพในอาคิตะ ในช่วงที่เขาไปมีส่วนในการรณรงค์และเผยแพร่นั้น เขาก็เริ่มลงมือประพันธ์นวนิยายด้วย เขาได้เขียนนวนิยายอิงเหตุการณ์ 15 มีนาคม 1928 ที่ทางการได้ทำการกวาดล้างผู้มีการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ และได้ส่งให้แก่คุราฮาร่าซึ่งเป็นผู้นำทางทฤษฎีการเคลื่อนไหววรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพอยู่ในขณะนั้น เรื่องของเขาได้มีโอกาสลง “ธงศึก” อันเป็นนิตยสารของ NAPF งานของเขาเป็น

งานที่สอดคล้องกับทฤษฎีวรรณกรรมของคุราชารามาโก ที่สุดงานชิ้นนี้ทำให้เขาได้รับการยอมรับว่าเป็นนักประพันธ์ชั้นชั้นกรมาชีพ ปีต่อมาเขาก็ได้แต่ง “คานิกอสึ” (เรือโรงงาน) เป็นงานที่เขาแต่งจากเหตุการณ์การนัดหยุดงานบนเรือโรงงานลำหนึ่งที่เพื่อนเล่าให้ฟัง งานประพันธ์ชิ้นนี้ได้เสริมสร้างฐานะการเป็นนักประพันธ์ของเขาให้มั่นคงยิ่งขึ้น ต่อมาเขาก็มีบทบาททางการรณรงค์วรรณกรรมชนชั้นกรมาชีพ ทั้งยังออกหน้าออกตาในการแจกใบปลิวเพื่อเรียกร้องให้ชนชั้นกรมาชีพมีการรวมตัวกันเพื่อปลดปล่อยตัวเองออกจากสภาพที่ถูกกดขี่ เขาถูกจับในปี 1933 และถูกทำร้ายในวันเดียวกัน หลังจากเขาตายไปแล้ว เขาได้รับการยกย่องอย่างสูงว่าเป็นผู้มีอุดมการณ์ที่แน่วแน่ เขาได้กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งการต่อสู้ของชนชั้นกรมาชีพของญี่ปุ่นปัจจุบันยังมีการสดุดีเขาโดยกลุ่มสัฟฟิลาทิกคอมมิวนิสต์อยู่บ้าง ด้านงานประพันธ์

นั้น นอกจาก “เรือโรงงาน” ซึ่งจะอธิบายเพิ่มเติมทีหลังแล้ว ยังมี “ชีวิตในพรรค” “เจ้าของที่ดินในเมือง” และบทความอีกหลายชิ้น

“เรือโรงงาน” (Kanikosen 1929)

เรื่องนี้เป็นเรื่องสั้นขนาดยาวที่แต่งโดย ทากิจิ โทบายาชิ ในปี 1929 ทะยอยกันลงในนิตยสาร “ซังซึก” เป็นเรื่องที่เล่าถึงวิธีการชักชวนคนยากจนที่ไร้อาชีพและเด็ก ๆ ไปเป็นลูกเรือและคนงานของเรือโรงงานลำหนึ่ง ด้วยเงื่อนไขที่ค่อนข้างดี เรือลำนี้ได้รุดล้าเข้าไปจับสัตว์น้ำในน่านน้ำรัสเซียภายใต้การคุ้มครองของเรือทหารเรืออีกลำหนึ่ง

พวกลูกเรือและลูกจ้างถูกใช้งานเยี่ยงทาส มีการทำทารุณกรรมลูกจ้างบางคน พวกลูกจ้างคนงานค่อย ๆ เรียนรู้และเริ่มมีความกล้าหาญขึ้น หลังจากได้รับทราบวิธีการรวมพลังของกรรมกรทำการต่อสู้กับนายทุนและประสบความสำเร็จแล้วในรัสเซีย พวกเขาจึงรวมกลุ่มกันต่อรองกับกัปตันเรือและหัวหน้าให้ปฏิบัติตาม ข้อตกลงเดิม กรรมกรเหล่านั้นยังได้นัดหยุดงานเพื่อบีบบังคับหัวหน้างาน แต่หัวหน้างานสามารถติดต่อกับทหารเรือที่กรรมกรเข้าใจว่ามาคุ้มครอง ทหารเรือได้เข้าจับกุมหัวหน้าใจที่ก่อให้เกิดการลุกฮือขึ้น ภายในกรรมกรเองบางคนก็ท้อถอย บางคนก็รีบปลิดตัวออกเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ บางคนมีพฤติกรรมเยี่ยงหนอนบ่อนไส้ แต่การถูกปราบอย่างราบคาบครั้งนี้ก็ได้ให้บทเรียนแก่ผู้ที่ต้องมาอยู่ในเรือลำเดียวกัน พวกเขาเริ่มเข้าใจสถานภาพของตัวเองว่าการรวมตัวอย่างหละหลวมนั้นอันตรายเพียงไร ผู้ที่พยายามปลิดตัวออกก็ถูกหัวนาล้อม ชักชวน รวมทั้งถูกขู่เชิญจนยอมร่วมมือกันใหม่ เพราะตระหนักดีว่าการไม่ร่วมมือนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าตัวเองจะไม่ถูกลงโทษเพราะอยู่ในฐานะเดียวกันกับพวกที่ก่อการ เมื่อมีความเข้าใจต่อความหมายที่ต้องร่วมมือกันเช่นนี้แล้ว ต่างก็พร้อมใจกันจะต่อสู้

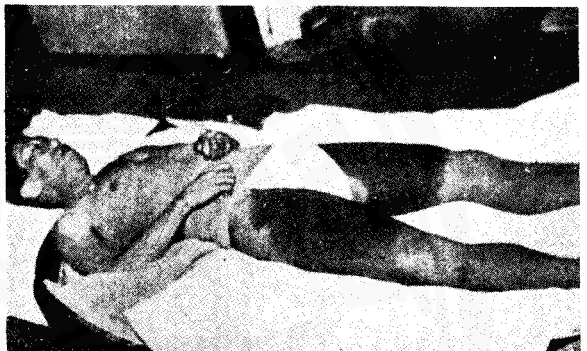
ครั้ง เรื่องนี้จบลงตรงกรรมกรพร้อมที่จะก่อการอีกหลังจากถูกปราบปรามมาแล้วด้วยความร่วมมือที่ดีกว่าและสปีดที่กล้าแข็งกว่า

งานประพันธ์ของโคบายาชิส่วนใหญ่จะกล่าวถึงความขัดแย้งทางสังคมที่มีส่วนเกี่ยวกับคนงานและชาวนา “เรือโรงงาน” ก็เป็นการกล่าวถึงความขัดแย้งระหว่างกรรมกรและหัวหน้างานซึ่งเป็นตัวแทนของนายทุน “เรือโรงงาน” ก็คล้ายกับ “ชีวิตชาวเรือ” ของฮายาม่า ที่พูดถึงการถูกกดขี่ของลูกเรือและลูกจ้างในเรือ ถูกกดขี่จนกระทั่งเกิดการตื่นตัวและมีการผ่นึกกำลังต่อสู้เพื่อตัวเอง (ชนชั้นที่ตัวสังกัด) แต่มันตรงที่ว่า “เรือโรงงาน” นั้น ผู้แต่งได้ชี้ให้เห็นปัญหาที่ลุ่มลึกกว่าคือ ความขัดแย้งนั้นไม่ใช่ระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง ทว่ายังมีระบบการปกครอง(ทหารเรือ)หนุนหลัง นายทุนอยู่เบื้องหลังด้วย หรือพูดอีกนัยหนึ่ง กรรมกรจะไม่มีโอกาสได้เผยหน้าอ้าปาก จะถูกปราบปรามไปเรื่อย ๆ ครอบงำโดยที่ไม่สามารถรวมตัวกันโค่นล้มระบบการปกครองที่เอื้อต่อนายทุนที่คอยขูดรีดแรงงานอยู่

“เรือโรงงาน” มีการพาดพิงถึงสถาบันจักรพรรดิในแง่ที่ไม่ดีงาม ทั้งผู้แต่งและผู้จัดทำนิตยสารถูกทางการเพ่งเล็ง หนังสือนี้ก็ถูกสั่งห้ามแต่ก็มีการพิมพ์ขายและแจกกันลับ ๆ จนมีสถิติการขายถึง 3 หมื่นกว่าเล่มซึ่งถือว่าสูงมากในสมัยนั้น

ในปี 1931 โคบายาชิได้เป็นเลขาธิการของ “สหพันธ์นักประพันธ์ชนชั้นกรรมาชีพ” และเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่นในปีเดียวกัน งานเขียนของเขาถือว่าสอดคล้องกับทฤษฎี ของคุราฮารามากที่สุดในบางแง่ถ้าไต่ถ่วงทฤษฎีของคุราฮาร่าอีก หลังจากคุราฮาร่าถูกจับในปี 1932 แล้วโคบายาชิก็ได้เป็นผู้นำ “สหพันธ์นักประพันธ์ชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่น” จนถึงเขาถูกจับและถูกทำร้ายชีวิตในปี 1933

ก่อนหน้าโคบายาชิถูกจับและถูกทำทารุณกรรมจนถึงแก่ชีวิตนั้น ผู้นำการเคลื่อนไหวของคอมมิวนิสต์ได้ดินที่สำคัญ ๆ ส่วนใหญ่ถูกคุมขัง การตายของ

ภาพบน เพื่อนนักเขียนกำลังล้อมศพโคบายาชิ

ภาพกลาง ศพโคบายาชิ

ภาพล่าง นักประพันธ์กลุ่มวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพภาพนี้

ถ่ายราวปี 1932-33

ซาโนและคามายามาประกาศในเรือนจำว่า“การต่อสู้ของฝ่าย
ในรอบ 11 ปี เป็นความผิดพลาด”

โคบายาชิมีผลอย่างใหญ่หลวงต่ออุดมการณ์ของผู้นำ
เหล่านั้น ส่วนใหญ่หันเหตรงว่าภัยจะมาถึงตัว ในวันที่ 8
เดือนมิถุนายน ปีเดียวกัน ซาโนและคามายามา ซึ่งเป็นผู้
นำการเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์ได้ดินที่ถูกคุม
ขังอยู่ในเรือนจำอิชิคายานัน ได้ประกาศถอนตัวออกจาก
การต่อสู้ พร้อมทั้งสารภาพว่าพฤติกรรมในอดีตเป็น
ความหลงผิด และ อีกทั้งยังแสดงความจำนงค์จะร่วม
มือกับรัฐบาลเผด็จการสมัยนั้น

สรุป

การประกาศถอนตัวจากการต่อสู้ของสองผู้นำ
ทางการเมืองนี้ ทำให้ผู้นำและสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์
อีกเกือบ 70 เปอร์เซ็นต์ที่ถูกคุมขังอยู่นั้น พวกกันปฏิบัติ
ตาม ปราบฏการณ์เช่นนี้ ได้ส่งผลกระทบต่อวรรณกรรม
ชนชั้นกรรมาชีพด้วย นักเขียนไม่น้อยพากัน
ประกาศถอนตัวออกจากสมาชิกคอมมิวนิสต์เช่นกัน บางคน
ยุติการประพันธ์งานเขียนชนชั้นกรรมาชีพ บางคน
ประณามงานเขียนของตัวเองในอดีต บางคนประกาศจะร่วม
มือกับรัฐบาล จะประพันธ์ตามนโยบายและคำสั่งของรัฐบาล
ปรากฏการณ์การแปรพักตร์ทางการเมืองและการ
การประพันธ์ครั้งนี้ มีคำเรียกเฉพาะว่า “เทนโค” ในภาษา
ญี่ปุ่น ซึ่งเป็นจุดต่างพร้อยที่ลบล้างไม่ได้จนกระทั่ง
ปัจจุบัน การต่อสู้ทางวรรณกรรมที่โครมครามมาถึง 10
กว่าปี ได้จบสิ้นลงด้วยพฤติกรรมของบุคคลเหล่านี้
นักประพันธ์แปรพักตร์บางคนก็ได้รับอนุญาตให้ประพันธ์
ต่อไปได้ งานบางชิ้นที่ออกมาจากมือของนักแปร
พักตร์นั้นก็เรียกว่า วรรณกรรม “เทนโค” ในภาษาญี่ปุ่น
ส่วนใหญ่จะเป็นการพูดถึงความผิดที่ตัวเองถลำเข้าสู่
สู่การเคลื่อนไหวของชนชั้นกรรมาชีพ งานทำนองนี้บาง
เล่มไม่ต่างอะไรกับการเพิ่มความฉาวโฉ่ให้แก่ตัวเอง
เพราะเท่ากับเป็นการแสดงให้เห็นถึงการโกหกปกกลม
การเป็นนักประพันธ์ที่ขาดอุดมการณ์อันแน่วแน่ของตัวเอง
เองเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม นักประพันธ์บางคนที่ยังเขว้าย
และยังไม่มีงานประพันธ์ในช่วงวรรณกรรมชนชั้น
กรรมาชีพมีที่ท่าจะครองวงการประพันธ์ จนตัวเองได้
รับอิทธิพลจากความคิดฝ่ายซ้าย และได้ประจักษ์การ
แปรพักตร์ครั้งมโหฬารของนักการเมืองและนักประพันธ์
ฝ่ายซ้ายนั้น ก็ได้มีงานดีเด่นเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน
ชิเงฮารุ นาคาโน (1902-79) เป็นนักประพันธ์หนึ่ง
ในไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จในการประพันธ์งานที่มี

เชิดชูเอกลักษณ์ไทย คู่มือกับการพัฒนา

คนไทยและชีวิตไทย มีรากฐานแนบแน่นกับศิลปและวัฒนธรรมทั้งทางมาแต่โบราณกาล ลักษณะไทยเป็นลักษณะพิเศษโดยเฉพาะ เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติเกือบร้อยปีที่เอสโซ่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย ได้เข้าใจและรู้ซึ่งในคุณค่าของความเป็นไทยนี้ เอสโซ่มีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะรักษาทุนอันอมตศิลปและวัฒนธรรม อันเป็นเอกลักษณ์ของชาติไว้ให้แนบแน่นกับชีวิตไทยตลอดไป

ในการทำงาน เอสโซ่ได้ถือเป็นการกระทำสำคัญในการสนับสนุนกิจกรรมอันเป็นสาธารณประโยชน์หลายแขนง เช่นการช่วยอนุรักษ์สภาวะแวดล้อม ส่งเสริมการวิจัยค้นคว้า สร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิทยาการ และเชิดชูงานศิลปกรรม เพื่อความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์แห่งชาติ ภารกิจของเรายังครอบคลุมถึงการร่วมพัฒนาชนบททางด้านการศึกษา การสาธารณสุข และการพัฒนาแหล่งน้ำ เพื่อให้ความเป็นอยู่ของชีวิตไทยในท้องถิ่นที่ห่างไกลดีขึ้น

ภารกิจเหล่านี้ คือนโยบายสำคัญที่จะสะท้อนถึงความรับผิดชอบทางสังคม อันเป็นบทบาทของเราที่ได้ถือปฏิบัติต่อเนื่องกันมา เอสโซ่ภูมิใจที่ได้มีส่วนเพิ่มพูนความก้าวหน้าและความผาสุกบนผืนแผ่นดินไทยนี้.

HUGE

ราคาขายปลีก ฉบับละ 30 บาท
สมาชิกตลอดปี 110 บาท (4 ฉบับ)

วารสารธรรมศาสตร์

สมาชิกเลขที่.....

ข้าพเจ้า.....

ที่อยู่.....

โทร.....

สถานที่ทำงาน.....

โทร.....

ขอสมัครเป็นสมาชิก "วารสารธรรมศาสตร์" เริ่มตั้งแต่ ปีที่..... พ.ศ.....

☐ ฉบับที่ 1 (มีนาคม) ☐ ฉบับที่ 2 (มิถุนายน) ☐ ฉบับที่ 3 (กันยายน) ☐ ฉบับที่ 4 (ธันวาคม)

พร้อมนี้ได้ส่งเงินค่าสมาชิก โดย ☐ เงินสด ☐ เช็คไปรษณีย์/ธนาณัติ ☐ เช็คธนาคาร.....

เป็นจำนวนเงิน.....บาท

ลงนาม

☐ 1 ปี ☐ 2 ปี

วันที่.....

เช็คไปรษณีย์ หรือ ธนาณัติ สั่งจ่าย ผู้จัดการ วารสารธรรมศาสตร์ นวลฉวี สุธรรมวงศ์ ปณ. หน้าพระลาน กท.10200

เนื้อหาเกี่ยวกับการแปรพักตร์ เป็นงานประพันธ์ที่ได้รับการอ่านและศึกษาอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน

ส่วนชะตากรรมของวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่นนั้น ก็กำลังจะถึงซึ่งอวสานพร้อมกับการตายของโคบายาชิหลังจากเขาเสียชีวิตไปแล้ว “สหพันธ์” ก็ขาดผู้นำที่มีความเข้มแข็ง ประจวบกับการปราบปรามของทางการที่นับวันจะน่ากลัวยิ่งขึ้น จึงได้มีการประกาศการสลายตัวของ “สหพันธ์” ในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 1934 ความเคลื่อนไหวและการสร้างงานประพันธ์(การต่อสู้ของชนชั้นกรรมาชีพ)ก็สิ้นสุดลงอย่างไม่มีการฟื้นตัวในสภาพเดิมอีกในปี 1936

การต่อสู้ยังมีขึ้นตอน การต่อสู้ที่ในบางครั้งถือเป็นการต่อสู้เพื่อมนุษยธรรมที่กินเวลาถึง 15 ปี (1921-1936) ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ไปแล้วก็จริง แต่ก็เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดจากวิวัฒนาการของสังคมญี่ปุ่นช่วงหนึ่งก่อนกลาย

เป็นประเทสมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ และสะท้อนให้เห็นวิวัฒนาการของสังคมที่มีอิทธิพลต่อวิวัฒนาการของวรรณกรรมด้วย

ส่วนนักประพันธ์ที่ประสบความสำเร็จของกลุ่มนี้ นอกจากที่กล่าวมาแล้วยังมี สุนาโอะ โทคุนาเงะ (1899-1958) ที่แต่ง “ถนนอับแสง” (1929) ยูริโกะ มียาโมโตะ (1899-1951) ซึ่งเป็นภรรยาของเคนจิ มียาโมโตะหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่นปัจจุบัน มียาโมโตะเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ไม่ได้แปรพักตร์อย่างที่นักประพันธ์และนักคิดนักการเมืองของกลุ่มเคยกระทำ เมื่อถูกคุกคามหรือจับกุม เขามีบทบาทในกลุ่มวรรณกรรมประชาธิปไตยหลังสงครามยุติใหม่ ๆ อย่างมากด้วย โคบายาชิ ฮายาม่า และโทคุนาเงะ ฯลฯ ถือเป็นนักประพันธ์เอกของกลุ่มวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพ.

บรรณานุกรม

ไซโง, โนบุทสึเนะ และคนอื่น ๆ. ประวัติวรรณกรรมญี่ปุ่น แปลโดยเพ็ญชัน. ชองกง : สำนักพิมพ์ซานเหลียน, 1979.

นาคามูระ, มิตสึโอะ. แนวความคิดทางวรรณกรรม. ชุดปรัชญาความคิดญี่ปุ่นปัจจุบัน ชุดที่ 13. พิมพ์ครั้งที่ 12. โตเกียว : สำนักพิมพ์ชิคุมะโชโบ, 1972.

คาตาโอกะ, เรียวอิชิ, ผู้รวบรวม. สารานุกรมวรรณกรรมญี่ปุ่นสมัยใหม่. โตเกียว : สำนักพิมพ์ อิวานามิโชเทน, 1970.

หลี่หมิง, ผู้แปลและผู้เรียบเรียง. ประวัติวรรณกรรมชนชั้นกรรมาชีพของญี่ปุ่น ฉบับวรรณกรรมตะวันออก(1) ปักกิ่ง : สำนักพิมพ์วิทยาศาสตร์สังคม จีน, 1979.

ฮาเซงาวา, อิซุมิ และ ทากาฮาชิ ชินดาร์, ผู้รวบรวม. ความรู้พื้นฐานทางศัพท์วรรณศิลป์. โตเกียว : สำนักพิมพ์ ชิบุนโด, 1979.

ฮิราบายาชิ, ฮาชิโมโตะ และคนอื่น ๆ. ชุดวรรณกรรมญี่ปุ่นปัจจุบันเล่มที่ 54. พิมพ์ครั้งที่ 7. โตเกียว : สำนักพิมพ์ชิคุมะโชโบ, 1977.

Putzar, Edward. Japanese Literature Historical Outline. The University of Arizona Press, 1973.

Nakamura, Mitsuo. Contemporary Japanese Fiction 1926 - 1968. Tokyo : Kokusai Bunak Shinkokai, 1969.